

med så meget sympati, som tilfældet var med forslaget her. Så tak for det som indledning.

Kl. 13.40

Det, der springer i øjnene efter ministerens opgørelse, er, at vi i dag bruger 150 mio. kr. på behandlingssiden på et problem, der har et samfundsmæssigt omfang på 10-12 mia. kr. Det vil sige, at vi bruger et sted mellem 1 pct. og 1,5 pct. Det er en meget lille risikovillig kapital at putte ind i et område, der er så stort og har så store ikke alene økonomiske konsekvenser, men også menneskelige konsekvenser.

Det, vi har ønsket med forslaget, er som sagt at sikre en offentlig debat om et af samfundets vigtigste emner og med et forslag åbne op for, at alle partier i Folketinget, også dem, der er uden for satskredsen, kan deltage ved at stille spørgsmål, kan deltage i den demokratiske debat, men også kan skubbe på i forhold til ambitionsniveauet.

Det må jeg sige at jeg i allerhøjeste grad synes er nødvendigt, når man har hørt nogle af ordførerne fra de to regeringspartier og Dansk Folkeparti. Hvis der ikke er nogle, der konstant – det er også et svar til fru Tove Videbæk – skubber på i den her proces, lykkes det simpelt hen ikke. Så bliver det til smukke ord og gode hensigtserklæringer, og så bliver det til krav om analyser. Derfor tror jeg, der er et konstant behov for, at nogle skubber på.

Det er som bekendt sådan, at i en forhandling får man ikke alt det, man gerne vil have. Vi var villige til allerede nu at sige ja til en behandlingsgaranti, ligesom vi gjorde på narkoområdet. Der vidste vi heller ikke, hvad prisen blev. Vi gættede, og vi gættede for lavt, og heldigvis for det, for hvad var konsekvensen af, at vi gættede for lavt? Den var, at endnu flere ønskede sig i behandling, end vi havde troet. Er det ikke en god nyhed? Er det ikke et af de steder, hvor det er dejligt budgetmæssigt at blive overrasket? Og hvis man kigger på det samfundsøkonomisk, er jeg sikker på, at der er en kæmpe gevinst ved at skubbe det her lidt mere ambitiøst i gang. Derfor forslaget.

Det randt mig i hu, efter at jeg havde hørt hr. Hans Andersen, at der var brug for forslaget. Derimod synes jeg, at hr. Poul Qvist Jørgensen holdt en meget klog tale. Han pegede på sammenhængen mellem gevinsten, man kunne høste i forhold til indsatsen. Han pegede på parallellen til, hvorfor man ikke havde den samme trang til at finde hår i suppen, da vi diskuterede behandlingsgaranti til stofmisbrugere – eller for

den sags skyld andre typer af behandlingsgarantier, som vi pludselig har. Alene det kan jo vække mistanken om, at nogen skal skubbes ganske kraftigt, for at det her lykkes.

Det blev også påvist af hr. Poul Qvist Jørgensen, at der er et uddannelsesbehov; at det er nødvendigt med uddannelse.

Jeg har kommenteret fru Birthe Skaarup under de korte bemærkninger. Jeg synes, at ambitionerne i forhold til, hvad man kunne ønske, og i forhold til problemets omfang er ganske små. Det samme gælder De Konservatives ordførertale.

Tak til hr. Naser Khader, der betegnede det som et sympatisk forslag, men syntes, at beslutningsgrundlaget skulle forbedres. Det bliver det jo så i løbet af det næste års tid.

Tak til fru Line Barfod, som jeg forstod vil gå konstruktivt ind i arbejdet med forslaget, men var bekymret over, hvad private betød i den her sammenhæng, og havde en interesse i, at det ikke blev profitbehandling. Den samme opfattelse deler vi fuldstændig, så det må vi præcisere undervejs i forslagets videre behandling.

Jeg forstod også på fru Tove Videbæk, at hun er enig i problemet, enig i alle de indgange, vi havde, men synes, at vi ikke skulle være kommet med forslaget. Her er så en lidt forskellig vurdering af, hvor let man tror, det bliver at nå den her behandlingsgaranti. Jeg tror nemlig, at den bliver ret dyr at indføre, og derfor tror jeg, at vi vender tilbage til den som aftalt under satspuljeforhandlingerne under overskriften: Hvis vi vil det her, koster det betydeligt flere penge end dem, der er afsat. Det tror jeg bliver meldingen.

Jeg synes ikke, at det er et problem, hvis det bliver meldingen. Jeg synes, det er en kæmpe fordel, hvis det lykkes at lave alkoholafvænnning i et omfang, der betyder, at vi gættede på et for lavt tal, for det betyder, at vi får løst mange af de problemer, der er påvist. Den samfundsmæssige udgift er i hvert fald ikke under 10 mia. kr. om året, og der er de 60.000 børn, der har oplevet forældre indlagt på grund af alkoholrelaterede sygdomme. Tænk, hvis vi kan høste alle de gevinster, også selv om vi skal ud og investere flere penge!

Det er visionen i det her, og jeg håber, at dagen i dag har været med til at gøre det klart for de lidt tøvende partier, at der ingen vej er udenom. Vi vil have en behandlingsgaranti. Skal det lykkes, skal der ikke tøves, skal det ikke holdes hen. Så skal der skubbes på, og jo flere der delta-